

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/172/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618205044
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočíčková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6618205044.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a členov senátu Mgr. Štefana Baláža a Mgr. Kataríny Katkovej, v spore žalobcu: E. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. K. XXXX/XX, N., proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubáňiho 16, Bratislava o zaplatenie sumy 3 400, 33 € (po právoplatnom čiastočnom zastavení konania v časti o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov a o zrušenie rozhodcovských rozsudkov), o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 6Csp/143/2018 zo dňa 20. mája 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 3 400,33 €, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok II.) a v súvisiacom výroku o trovách konania (výrok III.) p o t v r d z u j e; vo zvyšnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý (výrok I.).

II. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd konanie v časti určenia, že „revolvingový úver č. 8200066962 zo dňa 10. 02. 2014 a revolvingový úver č. 8200066963 zo dňa 10. 02. 2014 je bezúročný a bez poplatkov a v časti zrušenia Rozhodcovského rozsudku č. RK-PC-2040/15-MK a Rozhodcovského rozsudku č. RK-PC-2041/15-MK“, zastavil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3 400,33 €, do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) tak, že žalobcovi sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva, pretože mu žiadne trovy konania preukázateľne nevznikli.

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou voči žalovanému domáhal určenia bezúročnosti a bezodplatnosti poskytnutých spotrebiteľských úverov, vydania bezdôvodného obohatenia a určenia neplatnosti rozhodcovských rozsudkov. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 10. 02. 2014 uzatvoril so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8200066962 (predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru v celkovej výške 1 170 €) a rozhodcovskú zmluvu. Dňa 10. 02. 2014 uzatvoril žalobca so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. 820006696 (predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru v celkovej výške 1 170 €) a rozhodcovskú zmluvu. Žalobca poukázal v žalobe ďalej na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“) ako aj na § 11 ods. 1 písm. a) uvedeného zákona, podľa ktorého sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu a neobsahuje náležitosti podľa

§ 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Žalobca poukázal v žalobe tiež na to, že v predmetných zmluvách o revolvingovom úvere absentuje údaj - výška mesačných splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a nachádzajú sa v nich neprijateľné zmluvné podmienky, ktorými sú napr. dojednania o zmluvnej pokute (článok 14.1 predmetných zmlúv o revolvingovom úvere). Tiež uviedol, že k predmetným zmluvám o revolvingovom úvere boli uzatvorené rozhodcovské zmluvy, ktoré predstavujú výrazný zásah do práv a povinností zmluvných strán, pretože nie súd, ale rozhodca rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a tomu zodpovedajúcich povinnostiach a „výsledkom toho je nový kvalifikovaný záväzok“. V predmetných zmluvách o revolvingovom úvere sa nachádzajú aj vyhlásenia žalobcu ako spotrebiteľa, že sa oboznámil s úverovými zmluvnými podmienkami, čím žalovaný ako dodávateľ de facto preniesol na žalobcu dôkazné bremeno v otázke skutočného a riadneho oboznámenia sa s Obchodnými podmienkami a Sadzovníkom. V predmetných zmluvách o revolvingovom úvere je ďalej obsiahnuté právo banky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, odstúpiť od zmluvy alebo ju vypovedať, a to i v prípadoch menej závažného porušenia zmluvných povinností a „dohoda o poskytnutí služby“. V predmetných zmluvách o revolvingovom úvere je uvedená vysoká RPMN a vysoká ročná úroková sadzba, pričom zo štatistík Národnej banky SR vyplýva, že vo februári 2014 bola RPMN 15,6 3% a ročná úroková sadzba pre úvery so splatnosťou od 1 roka do 5 rokov bola 14,45 %. Žalobca poukázal tiež v žalobe na to, že v predmetných zmluvách o revolvingovom úvere bola dohodnutá výška úverového rámca 1 170 €, avšak v skutočnosti žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1 000 €. Uviedol, že od 25. 04. 2014 do 30. 11. 2018 na Zmluvu č. 8200066962 zaplatil v zmysle rozhodcovského rozsudku k 18. 04. 2016 celkom sumu 1 007,38 € a zároveň mu boli vykonávané zrážky zo mzdy za obdobie od augusta 2016 do septembra 2018 v celkovej výške 1 692,63 €; spolu tak na Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8200066962 zaplatil žalovanému sumu 2.700,01 €, a teda žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil sumou vo výške 1 700,01 €. Pri Zmluve o revolvingovom úvere č. 8200066963 zaplatil žalobca v zmysle rozhodcovského rozsudku žalovanému k 18. 04. 2016 celkom sumu 1 007,69 € a zároveň mu boli vykonávané zrážky zo mzdy za obdobie od augusta 2016 do septembra 2018 v celkovej výške 1 692,63 €; spolu tak na Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8200066963 uhradil žalovanému sumu 2 700,32 €, a teda žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil sumou vo výške 1 700,32 €. Vo vzťahu k rozhodcovským rozsudkom, ktorých zrušenia sa žalobca podanou žalobou domáhal, žalobca v žalobe uviedol, že sú v rozpore so zákonom. Nezákonnosť rozhodcovských rozsudkov spočíva podľa žalobcu najmä v tom, že neexistuje a neexistovala právomoc rozhodcovského súdu na vydanie týchto rozsudkov, pretože rozhodcovské zmluvy sú neprijateľné zmluvné podmienky. Takisto sú predmetné rozhodcovské rozsudky podľa žalovaného nezákonné, a to z toho dôvodu, že žalobca sa nemal možnosť oboznámiť s podmienkami konania pred rozhodcovským súdom ani s vnútornými predpismi rozhodcovského súdu, pričom predmetné rozhodcovské rozsudky znejú na plnenie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.

1.2 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol: „Na preukázanie svojich tvrdení predložil žalobca žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvu o revolvingovom úvere č.8200066962 zo dňa 11. 02. 2014, rozhodcovskú zmluvu č.8200066962 zo dňa 11. 02. 2014, oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 11. 02. 2014, vklady na účet spoločnosti Profi Credit na čl.15 až 17, prehľad o úhradách za obdobie od 25. 04. 2014 do 30. 10. 2018, rozhodcovský rozsudok sp. zn. RK-PC-2040/15-MK zo dňa 18. 04. 2016, žiadosť o vykonanie zrážok zo mzdy zo dňa 29. 07. 2016, potvrdenie o vykonaní zrážok zo mzdy, oznámenie Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 11. 10. 2018, žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvu o revolvingovom úvere č.8200066963 zo dňa 11. 02. 2014, rozhodcovskú zmluvu č.8200066963 zo dňa 11. 02. 2014, oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 11. 02. 2014, potvrdenie o vkladoch na účet Profi Credit na čl. 34 až 36, prehľad o úhradách za obdobie od 25. 04. 2014 do 30. 10. 2018, rozhodcovský rozsudok č.RK-PC-2041/15-MK zo dňa 18. 04. 2016, žiadosť o vykonanie zrážok zo mzdy zo dňa 29. 07. 2016, potvrdenie o vykonaní zrážok zo mzdy a výpis z bankového účtu za obdobie od 01. 02. 2014 do 28. 02. 2014.

Dňa 28. 01. 2019 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného, v ktorom uviedol, že rozhodcovský rozsudok sp.zn. RK-PC-2040/15-MK bol vydaný dňa 18. 04. 2016, pričom právoplatnosť nadobudol dňa 10. 08. 2016 a vykonateľnosť dňa 16. 08. 2016. V rovnaký deň bol vydaný aj rozhodcovský rozsudok č. RK-PC-2041/15-MK, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť v rovnaké dni ako predchádzajúci rozsudok. Oba rozhodcovské rozsudky boli vydané v konaní, ktoré sa uskutočnilo podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Na základe uvedeného žalovaný považuje žalobu o zrušenie rozhodcovských rozsudkov za nedôvodnú, pretože právo domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku zaniklo preklúziou teda uplynutím zákonom určenej lehoty 3 mesiace. Takisto

žalovaný namietol nedôvodnosť a neprípustnosť žaloby o určenie, že zmluva o revolvingovom úvere č.8200066962 a č.8200066963 je bezúročná a bez poplatkov ako aj žaloba o zaplatenie sumy 3 400,33 €. Rozhodcovský rozsudok predstavuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Právoplatné rozhodnutie nie je možné zmeniť, alebo zrušiť inak ako spôsobom určeným v zákone. K uvedenej problematike zaujal v minulosti stanovisko aj Najvyšší súd SR v uznesení č. k. 5Obdo/44/2011 zo dňa 13. 01. 2012. Obdobné stanovisko zaujal aj Okresný súd Bratislava I v uznesení č. k. 12C/253/2009 zo dňa 11. 03. 2013. Z uvedeného dôvodu vznášajú žalovaní námietku res iudicate. Pričom poukázal na to, že žalobca svoju povinnosť, ktorá mu bola právoplatne uložená doposiaľ ani nesplnil. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu o absencii výšky počtu o termínoch splátok istiny úrokov a iných poplatkov, poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. 02. 2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017 ako aj rozhodnutie Ústavného súdu SR v Náleze III. ÚS 341/07. Uvádžanie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č.129/2010 Z. z. platí pre všetky úvery bez ohľadu na to, či je splácanie anuitné, alebo lineárne. K tvrdeniu o neuvedení konečnej splatnosti žalovaný uviedol, že v ustanovení článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva deň splatnosti poslednej splátky úveru podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-42/15. Ďalej uviedol, že náležitosť konečná splatnosť úveru nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č.129/2010 Z. z. a táto náležitosť bola vylúčená. Ak uvádzanie konečnej splatnosti bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Poukázal zároveň na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci Pfeiffer. Náležitosť, konečná splatnosť nepozná teda úijné právo a od 01. 05. 2018 ani vnútroštátne právo. Tejto náležitosti teda nie je možné priznať žiadny účel, pretože ak by daný údaj nejaký účel plnil, potom by nebol zo zákona vypustený bez náhrady. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti bola v posudzovaných zmluvných vzťahoch splnená viacerými spôsobmi a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a spôsobom vyplývajúcim z článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní. Žalobca poukázal na to, že zmluvná pokuta vo výške 0,04 % denne je neprijateľnou podmienkou. Svoje tvrdenia však žiadnymi bližšími skutočnosťami nekonkretizoval. Poukázal na § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, kedy platilo „Ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi za odplatu, sankcie za omeškanie s plnením záväzku spotrebiteľa spolu nesmú byť vyššie, ako ustanoví vykonávací predpis“. Zákonodarca teda pripustil a predpokladal situáciu, že sankcie za omeškanie môžu byť dohodnuté jednak popri sebe a jednak dosiahnuť trojnásobok úrokovej sadzby úroku z omeškania. Takisto žalovaný popiera i tvrdenia, že dohoda o poskytnutí služby predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Samotná dohoda o poskytnutí služby nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ dohodu o poskytnutí služby uzavrieť nemusel a v podanej žalobe ani netvrdil ani nepreukázal opak. Takisto poprel tvrdenia o výške odplaty, nakoľko táto je v súlade s právnou úpravou zohľadňujúcou priemernú odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Priemerná výška odplaty v danom období bola 45,94 % a táto nebola v zmluve podstatným spôsobom prevýšená. Takisto žalovaný poprel aj tvrdenia o poskytnutí nižšej sumy ako bol schválený úver. Poukázal na to, že v rámci započítania došlo k stretu dvoch pohľadávok a to pohľadávky na vyplatenie úveru v časti 1 170 € a pohľadávky podľa dohody o poskytnutí služby vo výške 168,17 €. Žalovaný poprel tvrdenia žalobcu o predčasnom splatení. Poukázal na to, že žiadne zmluvné ustanovenie neobmedzuje dlžníka v predčasnom splatení, resp. zároveň poprel tvrdenia o nedodržaní § 53c Občianskeho zákonníka, pretože ani predmet ani cena plnenia nie sú uvedené menším písmom. Tvrdenia, že výška RPMN je neprijateľnou podmienkou je v rozpore s definíciou neprijateľnej podmienky. Popierali aj to, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná a preto je neplatná. Rozhodcovská zmluva nikdy nebola podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere. Ide o samostatný právny úkon, ktorého uzavretie je možnosťou, ale nie povinnosťou. Žalobca teda mohol nepristúpiť na uzavretie Rozhodcovskej zmluvy, resp. aj jednostranne dosiahnuť zánik takejto dohody a to bez vplyvu na uzavretie resp. existenciu zmluvy o revolvingovom úvere. Vzhľadom na uvedené žiadajú, aby súd žalobu zamietol.

Na preukázanie svojich tvrdení žalovaný predložil súdu zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere vo verzii platnej od februára 2014, oznámenie veriteľa o schválení úveru k úveru č.8200066962 ako aj k úveru č.8200066963, žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru /zmluvu o revolvingovom úvere č.8200066962 zo dňa 11. 02. 2014, žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvu o revolvingovom úvere č.8200066963 zo dňa 11. 02. 2014 a súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za tretí štvrtrok 2013.

Dňa 15. 02. 2019 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcu, ktorý uviedol, že na žalobe trvá v plnom rozsahu. Tvrdenia žalovaného odmietol v plnom rozsahu a považoval ich za účelové, ktoré nemajú oporu v zákone.

Dňa 03. 04. 2019 bola súdu doručená zmena žaloby, ktoré však súd posúdil ako späťvzatie žaloby. Na základe uvedeného dispozičného úkonu žalobcu žalobca v ďalšom konaní žiadal o vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy č.8200066962 vo výške 1 700,01 € ako aj zo zmluvy č.8200066963 vo výške 1 700,32 €. Rovnako uviedol vo svojom vyjadrení, že rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc z rozhodcovskej zmluvy, ktorá mala založiť legitimitu pre rozhodovanie, znemožnila voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodnutie sporu štátnym súdom, čo možno považovať za neprijateľnú podmienku v neprospech spotrebiteľa. Dodávateľ v nej uviedol konkrétny rozhodcovský súd, ktorý by spory rozhodoval. Rozhodcovskú zmluvu považuje za neprijateľnú, pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti spotrebiteľa v určitých prípadoch neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. V súvislosti s konečnou splatnosťou poukázal na to, že tento údaj musí byť v zmluve uvedený jednoznačne, teda uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku. Pokiaľ takýto údaj vyplýva zo všeobecných obchodných podmienok, k tomu uvádza, že obchodné podmienky majú iba bližšie špecifikovať a vysvetľovať údaje, ktoré sú uvedené v zmluve a všetky zákonné náležitosti musí obsahovať samotná zmluva. Poukázal ďalej na to, že v zmluve je nesprávne uvedená výška RPMN úveru 69,49%, nakoľko pri schválenej výške úveru t.j. 1 170 €, odplata veriteľa za možnosť odkladu vo výške 168,17 € a mesačnej splátky 62,69 € vychádza RPMN vo výške 92,91 %. Ďalej poukázal na to, že žalovaný svoje tvrdenia opiera o oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Je pravdou, že predmetné oznámenie mu bolo žalobcovi doručené, avšak až deň po podpise zmluvy a tento deň mu bol zaslaný aj splátkový kalendár, to znamená, že tieto údaje v predmetných dvoch dokumentoch nie sú individuálne vyjednané, nie sú oboma zmluvnými stranami podpísané, nakoľko v nich absentuje podpis žalobcu. Aj napriek tomu, že medzi zmluvnými stranami nebola dojednaná žiadna dohoda o zrážkach zo mzdy, žalovaný prostredníctvom spoločnosti ANACO, s.r.o., dal podnet zamestnávateľovi, aby vykonával zrážky zo mzdy. Poukázal preto na rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 5Co/934/2015.

Vo veci bolo dňa 21. 05. 2018 nariadené pojednávanie, ktorého sa zúčastnil žalobca a jeho splnomocnená zástupkyňa. Neprítomný bol žalovaný, ktorý však ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní. Súd preto rozhodol, že bude pojednávať v neprítomnosti žalovaného.

V tom čase splnomocnená zástupkyňa žalobcu uviedla, že sa pridrižiava najmä vyjadrenia zo dňa 03. 04. 2019, kde sú uvádzané skutočnosti rozhodné pre určenie, že revolvingové úvery sú bezúročné a bezodplatné. Poukazuje najmä na nesprávne určenú výšku RPMN, pretože v tejto výške nie je započítaná odplata za možnosť odkladu splátok, pričom ak by bola započítaná, tak výška RPMN by bola až 92,9 1%. Taktiež poukázala na to, že žalobcovi bola spoločnosťou ANACO vykonávaná zrážka zo mzdy, avšak zo samotnej zmluvy nemajú vedomosť o tom, že by existoval nejaký iný dokument, ktorý by umožňoval vykonanie týchto zrážok.

Nakoľko žalobca vzal žalobu späť v časti určenia, že revolvingový úver č.8200066962 zo dňa 10. 02. 2014 a revolvingový úver č.8200066963 zo dňa 10. 02. 2014 je bezúročný a bez poplatkov a časti zrušenia rozhodcovského rozsudku č. RK-PC-2040/15-MK a rozhodcovského rozsudku č. RK-PC-2041/15-MK ešte pred samotným pojednávaním, súd konanie v súlade s ustanovením § 145 ods. 2 zastavil. Predmetom konania ďalej zostal nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. (výrok I)

Dňa 30. 04. 2019 bol súdu predložený prehľad platieb k úverovým zmluvám č. 8200066962 a č. 8200066963. Z prehľadu platieb k zmluve č.8200066962 vyplýva, že žalobca na uvedenú zmluvu zaplatil celkovo sumu 2 890,39 € a na úverovú zmluvu č.8200066963 celkovo zaplatil sumu 2.953,39 €.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový a právny stav veci:

Žalobca podal dňa 10. 02. 2014 žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru, kde v bode 5 vyplnil údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere, kde požadoval spotrebiteľský úver vo výške 1 170 € v počte splátok 42, vo výške mesačnej splátky 62,69 €, celkovej čiastky ktorú musel zaplatiť 2 632,98 €, predpokladanej RPMN 70,02 %, ročnej úrokovej sadzbe 70,02%, priemernej RPMN vo výške 45,94 %. V Žiadosti/Zmluve sa v bode 6 nachádzajú údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere a to poskytnutá

čiasťka úveru v sume 1 170 € v počte splátok 42, vo výške mesačnej splátky 62,69 €, celková čiasťka, ktorú musel zaplatiť 2 632,98 €, RPMN vo výške 69,49 %, ročnej úrokovej sadzbe úveru 70,02 %, priemernej RPMN 45,94 %, poskytnutá čiasťka revolvingu 616,87 €, celková čiasťka revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1 504,56 €, predpokladaná RPMN 60,50 %, ročná úroková sadzba 76,21 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,25 %. Žalovaný uvedenú zmluvu podpísal dňa 11. 02. 2014.

Žalobca zároveň dňa 10. 02. 2014 podal žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru, kde v bode 5 vyplnil údaje o požadovanom úvere v sume 1 170 € pri splatnosti úveru 42 splátok, vo výške mesačnej splátky 62,69 €, celkovej čiasťky ktorú musel zaplatiť 2 632,98 €, predpokladanej RPMN 70,02 %, ročnej úrokovej sadzbe 70,02 % priemernej RPMN 45,94 %. V Žiadosti/Zmluve sa v bode 6 nachádzajú údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere a to poskytnutá čiasťka 1 170 € v počte splátok 42, mesačnej splátke 62,69 €, celkovej čiasťke, ktorú musel zaplatiť 2 632,98 €, RPMN 69,49 %, ročnej úrokovej sadzbe 70,02 %, priemernej RPMN 45,94 %, poskytnutej čiasťke revolvingu 616,87 €, celkovej čiasťke revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1 504,56 €, predpokladanej RPMN 60,50 %, ročnej úrokovej sadzbe 76,21 % a ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania 5,25 %. Žalovaný uvedenú zmluvu podpísal dňa 11. 02. 2014.

Podľa článku 2 ods. 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, zmluva o revolvingovom úvere sa uzatvára na predtlačenom formulári veriteľa. Vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná dlžníkom, spoludlžníkom 1/, spoludlžníkom 2/ je v návrhom na uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere. Zmluva o revolvingovom úvere je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu dlžníka, spoludlžníka 1/, spoludlžníka 2/ a veriteľa. Dlžník vyplní do formulára Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere ním požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že veriteľ je oprávnený po posúdení schopnosti dlžníka splácať úver, výšku úveru znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako dlžník uviedol v bode 5 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere, pričom výška úrokovej sadzby a RPMN nebude vyššia než v prípade úveru požadovaného dlžníkom v bode 5 v Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany veriteľa. Dlžník podpisom a odovzdaním žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru veriteľovi súhlasí s tým, že termín splatnosti splátky bude v prípade schválenia jeho žiadosti stanovený na konkrétny deň medzi v poradí 1. až 15. dňom (vrátane) kalendárneho mesiaca takto: V nadväznosti na deň poskytnutia úveru (ods. 23) bude dátum splatnosti prvej splátky určený na deň medzi v poradí 1. až 15. dňom (vrátane) kalendárneho mesiaca nasledujúceho po dni poskytnutia úveru tak, že medzi dňom poskytnutia úveru a dňom splatnosti prvej splátky bude doba nie kratšia ako 32 za sebou idúcich kalendárnych dní (vrátane) a súčasne nie dlhšie ako 48 za sebou idúcich kalendárnych dní (vrátane). Splatnosť nasledujúcej splátky v príslušnom mesiaci bezprostredne nasledujúcom po splatnosti predchádzajúcej splátky bude v deň s číselným poradím rovnakým ako číselné poradie dňa splatnosti predchádzajúcej splátky v príslušnom predchádzajúcom mesiaci. Podľa článku 2 ods. 2 prvej vety zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, veriteľ je povinný odoslať dlžníkovi oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi a jeden rovnopis zmluvy o revolvingovom úvere.

Rozhodcovským rozsudkom č. k. RK-PC-2040/15-MK zo dňa 18. 04. 2016 bol žalobca zaviazaný povinnosťou zaplatiť istinu vo výške 1 625,60 €, zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % denne a úrok z omeškania vo výške 0,55 % ročne: zo sumy 62,07 € od 16.6.2014 do 26.6.2014, zo sumy 61,45 € od 16.8.2014 do 19.8.2014, zo sumy 61,14 € od 16.9.2014 do 16.9.2014, zo sumy 59,90 € od 16.2.2015 do 22.2.2015, zo sumy 59,59 € od 16.3.2015 do 19.3.2015, zo sumy 59,28 € od 16.4.2015 do 20.4.2015, zo sumy 58,97 € od 16.5.2015 do 19.5.2015, zo sumy 58,66 € od 16.6.2015 do 23.7.2015, zo sumy 62,69 € od 16.7.2015 do 23.7.2015, zo sumy 58,35 € od 24.7.2015 do zaplataenia, zo sumy 62,69 € od 16.8.2015 do zaplataenia, zo sumy 62,69 € od 16.9.2015 do zaplataenia, zo sumy 62,69 € od 16.10.2015 do zaplataenia, zo sumy 1 379,18 € od 19.10.2015 do zaplataenia a to až do dňa, kedy táto zmluvná pokuta spolu s týmto úrokom z omeškania dosiahne celkovo sumu 1 170,00 €, pričom odo dňa nasledujúceho po dni dosiahnutia tejto sumy je žalovaný povinný platiť žalobcovi iba úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1 625,60 € do zaplataenia ako aj trovy konania. Rozhodcovským rozsudkom č. RK-PC-2041/15-MK zo dňa 18. 04. 2016 bol žalobca zaviazaný povinnosťou zaplatiť istinu vo výške 1 625,29 €, zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % denne a úrok z omeškania vo výške 0,55 % ročne: zo sumy 62,69 € od 16.4.2014 do 24.4.2014, zo sumy 62,07 € od 16.6.2014 do 26.6.2014, zo sumy 22,07 € od 27.6.2014 do 1.7.2014, zo sumy 61,45 € od 16.8.2014 do 19.8.2014, zo sumy 61,14 € od 16.9.2014 do 16.9.2014, zo sumy 60,52 € od 16.11.2014 do 16.11.2014, zo sumy 59,59 € od 16.2.2015 do 22.2.2015, zo sumy

59,28 € od 16.3.2015 do 19.3.2015, zo sumy 58,97 € od 16.4.2015 do 20.4.2015, zo sumy 58,66 € od 16.5.2015 do 19.5.2015, zo sumy 58,35 € od 16.6.2015 do 23.7.2015, zo sumy 62,69 € od 16.7.2015 do 23.7.2015, zo sumy 58,04 € od 24.7.2015 do zaplata, zo sumy 62,69 € od 16.8.2015 do zaplata, zo sumy 62,69 € od 16.9.2015 do zaplata, zo sumy 62,69 € od 16.10.2015 do zaplata, zo sumy 1 379,18 € od 19.10.2015 do zaplata a to až do dňa, kedy táto zmluvná pokuta spolu s týmto úrokom z omeškania dosiahne celkovo sumu 1 170,00 €, pričom odo dňa nasledujúceho po dni dosiahnutia tejto sumy je žalovaný povinný platiť žalobcovi iba úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1 625,29 € do zaplata ako aj trovy konania.

Žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru, resp. zmluva o spotrebiteľskom úvere je teda spotrebiteľskou zmluvou, pretože žalovaný poskytol tento úver v rámci predmetu svojho podnikania a žalobca ju za týmto účelom neprijal, spĺňajú teda definíciu veriteľa a spotrebiteľa v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a zmluva zo dňa 11. 02. 2014 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 2 písm. d) citovaného zákona a úver ňou poskytnutý je spotrebiteľským úverom. Zároveň obe strany spĺňajú definíciu dodávateľa a spotrebiteľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka, teda zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

V prvom rade súd zisťoval, či je oprávnený vec prejednávať vzhľadom na to, že bolo rozhodnuté vo veci rozhodcovskými rozsudkami a to rozhodcovským rozsudkom sp. zn. RK-PC-2040/15-MK zo dňa 18. 04. 2016 ako aj rozhodcovským rozsudkom sp. zn. RK-PC- 2041/15-MK zo dňa 18. 04. 2016. Súd sa teda v prvom rade zaoberal otázkou, či môže byť právoplatný a vykonateľný rozhodcovský rozsudok prekážkou res iudicata. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/27/2011 zo dňa 29. 01. 2015, v zmysle ktorého najvyšší súd dospel k záveru, že aj rozhodcovský rozsudok ukladajúci povinnosť niečo plniť podľa spotrebiteľskej zmluvy môže predstavovať prekážku veci rozsúdenej pre občianske súdne konanie, v ktorom sa žalobca domáha určenia, že spotrebiteľská zmluva je neplatná, avšak tento právny záver je opodstatnený iba vtedy, ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky, pretože iba platná rozhodcovská doložka alebo rozhodcovská zmluva zakladá oprávnenie rozhodcovského súdu prejednať a rozhodnúť spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Obdobný záver bol prijatý Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Cdo 122/2011 zo dňa 09. 02. 2012, podľa ktorého, ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Taktiež je potrebné poukázať na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo 6/2012, sp. zn. 6MCdo/9/2012 a sp. zn. 6MCdo/14/2012, v ktorých Najvyšší súd konštatoval, že v prípade ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória a súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné, teda z právneho hľadiska neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku res iudicata. Totožne Ústavný súd v uznesení sp. zn. I. ÚS 25/2014 za zaoberal prekážkou rozsúdenej veci, pričom dospel k záveru, že právoplatný rozhodcovský rozsudok na plnenie predstavuje prekážku rozsúdenej veci v konaní o určenie, nie však rozsudok založený na neprijateľnej rozhodcovskej doložke.

Súd teda v prvom rade skúmal platnosť rozhodcovskej zmluvy pričom dospel k záveru, že táto je dojednaná neplatne. Podstatnou skutočnosťou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti rozhodcovských zmlúv je skutočnosť, že zo spotrebiteľom neboli individuálne dojednané. Skutočnosť, že dohody zmluvných strán o právomoci rozhodcovského súdu netvorili súčasť všeobecných podmienok poskytnutia úverov, ale boli uzavreté vo forme samostatných rozhodcovských zmlúv v ten istý deň ako samotná zmluva o úvere, ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dohodnutá a svedčí o vôle dlžníka (spotrebiteľa) pripustiť na tieto osobitné zmluvné podmienky. Povahu formulárových zmlúv totiž majú nielen Všeobecné obchodné podmienky, ale aj predformulované znenia rôznych variant zmlúv, resp. zmluvných ustanovení. Tomuto typu zmlúv nasvedčuje aj vyhotovenie rozhodcovských zmlúv v danej veci, ktoré majú povahu formulárov obdobných tým, ktorých prostredníctvom zmluvnej strany uzavreli samotné zmluvy o úvere, keď sú tvorené predtlačnými údajmi identifikujúcimi veriteľa a prázdnyimi kolónkami pre vpisovanie osobných údajov dlžníka a potom už len predtlačnými dojednaniami špecifikujúcimi rozhodcovský súd a podriaďujúcimi prejednanie všetkých sporov zo zmluvy o úvere jeho právomoci, eventuálne príslušnému súdu Slovenskej republiky, pričom zo súdnej praxe

je známe, že drvivú väčšinu sporov vzniknutých z obdobných úverových zmlúv podáva dodávateľ na rozhodcovský súd. Dojednanie zmluvných strán o právomoci rozhodcovského súdu by malo charakter individuálnej zmluvnej podmienky vtedy, ak by žalovaný predložil žalobcovi návrh na uzatvorenie rozhodcovských zmlúv v takej podobe, aby z nich bolo dostatočne zrejmé, že žalobca mal možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie sporov v rozhodcovskom konaní bez toho, aby svojim rozhodnutím ovplyvnil uzatvorenie samotných zmlúv o úvere, a že dlžníkovi boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovské zmluvy uzavreté so spotrebiteľom, ak majú byť akceptované ako prejav zmluvnej autonómie, musia byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. V danom prípade z návrhu rozhodcovskej zmluvy nevyplýva, že spotrebiteľ mal reálnu možnosť obsah predložených formulárových rozhodcovských zmlúv ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Rozhodcovská zmluva je vopred pripravená veriteľom, obsahujúca náležitosti ako v množstve ďalších prípadov, ktoré sú súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti. Je teda zjavné, že ide o formulárovú zmluvu, opakovane uzatváranú so spotrebiteľmi, s vopred určenými podmienkami, ktorá podlieha skúmaniu existencie neprijateľných zmluvných podmienok v zmysle ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka. Súd považuje za rozhodujúci fakt najmä tú skutočnosť, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá z výlučne z iniciatívy veriteľa, v jeho záujme a v snahe zabezpečiť svoj vlastný prospech. Rozhodcovská doložka navyše nebola, aj napriek jej formulácii, skutočne alternatívou. V článku 5 rozhodcovskej zmluvy síce je daná možnosť na výber medzi všeobecným súdom a rozhodcovskými súdmi, ktoré sú konkretizované, pričom výber medzi podaním žaloby na príslušný všeobecný alebo rozhodcovský súd spočíva na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh. Aj napriek tomu, že v zmluve je deklarovaná možnosť výberu medzi všeobecným súdom, resp. rozhodcovskými súdmi, táto možnosť je len zdанlivá, pretože núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu pred rozhodcovským súdom vybraným veriteľom. Vo väčšine prípadov podáva žalobu veriteľ, ktorý spravidla podáva žalobu na rozhodcovský súd. Súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že o nekalú zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak spotrebiteľ má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym všeobecným súdom, ale ak by podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa (veriteľa), spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Rozhodcovskú doložku je preto potrebné považovať za neprijateľnú podmienku a to aj v nadväznosti na judikatúru Súdného dvora EÚ (C-240/98 až 244/98, C-40/08, C-473/00, C-243/08, C-168/05). Vzhľadom na to, že rozhodcovské zmluvy uzavreté medzi zmluvnými stranami obsahujú neprijateľné podmienky znevýhodňujúce spotrebiteľa, súd rozhodcovskú zmluvu č.8200066962 zo dňa 11. 02. 2014 a rozhodcovskú zmluvu č. 8200066963 zo dňa 10.02.2014 považoval za neplatnú. Podporne súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/359/2017 zo dňa 21. 06. 2018. Podľa názoru súdu preto neexistovala prekážka res iudicata.

Žalobca sa v žalobe domáhal vrátenia peňažných prostriedkov vyplatených žalovanému bez právneho dôvodu, pričom žalovaný sa mal bezdôvodne obohatiť na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200066962 zo dňa 11. 02. 2014, ktorú uzatvoril so žalobcom. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že žalobca dňa 10. 02. 2014 požiadal o úver v sume 1 170 € formou písomnej žiadosti, pričom v časti 5 uviedol požadované údaje k úveru a to: čiastka úveru 1 170 €, počet splátok 42, mesačnú splátku 62,69 €, celkovú čiastku, ktorú musí dlžník zaplatiť 2 632,98 €, predpokladanú RPMN 70,02 %, ročnú úrokovú sadzbu 70,02 %, priemernú RPMN 45,94 %, poskytnutú čiastku revolvingu 616,87 €, celkovú čiastku pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1 504,56 €, predpokladanú RPMN 63,32 %, ročnú úrokovú sadzbu revolvingu 76,21 %. Zo zmluvy ďalej vypláva, že žalobca nevypíňal bod 6 zmluvy, pričom túto časť vyplnil žalovaný. Žalovaný v tejto časti uviedol odlišné údaje oproti údajom uvedeným v bode 5 a to uviedol inú výšku RPMN a uviedol aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania, ktorá v žiadosti žalovanou uvedená nebola. Túto zmluvu žalobca podpísal dňa 11. 02. 2014. Rovnako sa obohatil aj na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200066963 zo dňa 11. 02. 2014, ktorú uzatvoril so žalobcom. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že žalobca dňa 10. 02. 2014 požiadal o úver v sume 1 170 € formou písomnej žiadosti, pričom v časti 5 uviedol požadované údaje k úveru a to: čiastka úveru 1 170 €, počet splátok 42, mesačnú splátku 62,69 €, celkovú čiastku, ktorú musí dlžník zaplatiť 2 632,98 € predpokladanú RPMN 70,02 %, ročnú úrokovú sadzbu 70,02%, priemernú RPMN 45,94 %, poskytnutú čiastku revolvingu 616,87 €, celkovú čiastku pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1 504,56 €, predpokladanú RPMN 63,32 %, ročnú úrokovú sadzbu revolvingu 76,21 %. Zo zmluvy ďalej vypláva, že žalobca nevypíňal bod 6 zmluvy, pričom túto časť vyplnil žalovaný. Žalovaný v tejto časti uviedol odlišné údaje oproti údajom uvedeným v bode 5 a to uviedol inú výšku RPMN a uviedol aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania, ktorá v žiadosti žalovanou uvedená nebola. Túto zmluvu žalobca podpísal dňa 11. 02. 2014.

Súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že Zmluvy o revolvingovom úvere uzavreté medzi žalobcom a žalovaným nevznikli. Súd má za to, že aj keď boli podpísané žiadosti na uzavretie zmlúv a zároveň tieto boli aj podpísané žalovaným, neboli naplnené základné predpoklady vyžadujúce zákonom pre vznik zmlúv. K uzavretiu zmluvy medzi účastníkmi konania dochádza na základe prejavu vôle jedného účastníka zmluvy smerujúceho k uzavretiu zmluvy určený ďalšej osobe alebo viacerým subjektom (§ 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka). Návrh je pre navrhovateľa záväzný od doby, kedy dôjde do dispozičnej sféry osoby, ktorej je určený (§ 43a ods. 2 Občianskeho zákonníka). Druhým právnym úkonom nevyhnutným pre vznik zmluvy je jej prijatie resp. akceptácia. Ide o jednostranný právny úkon, ktorým adresát návrhu akceptuje v celom rozsahu a tým prejavuje súhlas s jej uzavretím. Podľa ust. § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka sa za prijatie návrhu považuje včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo jej iné včasné konanie, z ktorého možno vyvodíť jej súhlas. Zmluva vzniká okamihom, keď akceptácia návrhu je doručená späť navrhovateľovi a teda dôjdením akceptácie navrhovateľovi sa zmluva stáva perfektnou. Ak zákon ani dohoda strán neurčuje konkrétnu formu právneho úkonu, návrh zmluvy a jej prijatie možno urobiť v akejkoľvek forme. Pokiaľ je pre zmluvu predpísaná alebo dohodnutá písomná forma, musí byť návrh ako aj jej prijatie urobený písomne, pričom nie je potrebné, aby uvedené právne úkony t.j. písomný návrh a písomná akceptácia boli na tej istej listine. Na uzavretie písomnej zmluvy stačí, ak má písomnú formu samostatne návrh a samostatne jeho prijatie. Pre dodržanie písomnej formy právneho úkonu je v zásade potrebné, aby vôľa účastníka právneho úkonu bola vtelená do textu zaznamenaného písmom na materiálnom podklade a súčasne, aby bol k nej pripojený aj podpis konajúcej osoby. Uvedený mechanizmus uzatvárania zmlúv platí tak v občianskoprávných ako aj obchodnoprávných vzťahoch.

Samotné návrhy vyplnené a podpísané žalobcom však nezakladajú právny nárok na poskytnutie úveru, nakoľko k uzavretiu zmluvy nedochádza okamihom spísania návrhu, resp. okamihom doručenia druhej zmluvnej strane, ale až okamihom prijatia návrhu do dispozície druhej strany a jeho doručením späť navrhovateľovi, t. j. žalobcovi. Zo zmluvy je zrejmé, že žalovaný schválil žiadosť avšak vykonal v nej určité zmeny oproti údajom uvedeným v žiadosti a teda fakticky išlo v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka o odmietnutie návrhu žalobcu, ktoré je potrebné považovať na nový návrh. Na platnosť spotrebiteľskej zmluvy sa vyžaduje písomná forma uzavretia zmluvy, t. j. návrh na jej uzavretie ako aj jeho prijatie musia mať písomnú formu. Súdu nebolo preukázané, že takýto prejav žalovanej sa opätovne dostal do sféry žalobcu t.j. že mu bol nový návrh predložený a tento z jeho strany aj prijatý. Súdu bolo predložené aj oznámenie veriteľa o schválení úveru, v ktorom sú uvádzané aj iné údaje ako tie, ktoré boli dohodnuté v zmluve a to dátum splatnosti prvej splátky, dátum splatnosti poslednej splátky, výšku splátky podľa dohody o poskytnutí služby (mesačne) a celkovú sumu odplaty za poskytnuté služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb, t. j. náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, ktoré majú byť súčasťou samotnej zmluvy. Takéto oznámenie veriteľa nemožno považovať za prijatie návrhu predloženého dlžníkom, pretože obsahuje nové, doplnené údaje, ktoré neobsahujú ani podpis žalobcu. Pokiaľ chcel žalovaný uzatvoriť zmluvu, ktorej obsahom by boli iné podmienky, mal podať nový návrh na uzatvorenie zmluvy, nepostačuje tu samotné vyplnenie údajov v Článku 6 zmluvy označené ako Údaje o schválenom revolvingovom úvere v iných parametroch s odkazom na zmluvné dojednania. Žalobca v čase predkladania návrhov uvádzal inú RPMN „išlo o predpokladanú RPMN“ ktorú žalobca v Článku 6 zmenil dňa 11. 02. 2014. Ani prípadná zmluvná voľnosť a mechanizmus vzniku zmlúv, ktorý by mal byť dohodnutý v rozpore so zákonom upravujúci uzatváranie zmlúv, nemôže mať za následok vznik platnej zmluvy. Žalovaný teda nebol oprávnený sám jednostranne meniť akýkoľvek podstatný údaj. Súd tu poukazuje aj na to, že aj napriek tomu, že výška RPMN nie je konsenzom oboch strán sporu, to však neznamená, že tento údaj nemá byť uvedený v zmluve jasným spôsobom podľa vzorca uvádzaného v zákone. Teda výška RPMN aj keď nemôže byť predmetom dohody, musí byť v zmluve riadne určená už v čase vzniku zmluvy a nemôže byť menená jednostranným právnym úkonom žalovaného. Súd tu poukazuje aj na to, že článok 2 ods. 2.1. zmluvných dojednaní, ktorý obsahuje ustanovenie o spôsobe uzatvárania zmlúv, z ktorého vyplýva, že zmluva má byť uzatvorená podpísaním všetkými zmluvnými stranami, pričom žalobca má právo schváliť iné parametre úveru ako boli požadované dlžníkom. Takéto dojednanie medzi zmluvnými stranami ešte neznamená, že je aj v súlade s právnymi predpismi, t. j. že je platné. Je tu potrebné zdôrazniť, že zmluvná sloboda nezahŕňa právo dohodnúť sa na mechanizme vzniku zmluvy, pretože ustanovenie § 43a a nasl. Občianskeho zákonníka majú kogentný charakter a účastníci občianskoprávných vzťahov sa od nich nemôžu odchýliť. Zároveň súd poznamenáva, že samotný spôsob kontraktácie je upravený v zmluvných podmienkach, preto je vylúčené, aby zmluvné podmienky, ktoré sa mali stať súčasťou právneho vzťahu strán na základe inkorporačnej doložky v

zmluve mohli upravovať práva a povinnosti strán pred samotným vznikom zmluvy. Súd teda uzavrel na základe takýchto zistených skutočností, že nedošlo k vzniku zmlúv č. 8200066962 a č. 8200066963 pre rozpor so zákonnými ustanoveniami (§ 39 Občianskeho zákonníka) a teda aj keď došlo zo strany žalobcu k čerpaniu úveru zakladá to len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

Súd by chcel taktiež uviesť, že zároveň v zmluve chýbajú podstatné náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a to konkrétne písm. f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, písm. k) termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Uvedené údaje sa nachádzajú len v oznámení veriteľa. Pokiaľ žalobca tvrdil, že termín konečnej splatnosti bol uvedený v zmluvných dojednaniach v znení „podľa posledného splátkového kalendára“ nemožno súhlasiť, že ide o jednoznačne a jasne stanovený deň, podľa ktorého žalobca vedel, kedy splatí svoj dlh. V dôvodovej správe k predmetnému ustanoveniu zákonodarca jasne uviedol, že zmyslom určenia konečnej splatnosti je, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške ako dlho je povinný plniť si povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zmyslom a účelom tohto ustanovenia je stanoviť jednoznačný časový okamih, termín konečnej splatnosti, a to v jasnej, určitej a jednoznačnej forme, pričom termín konečnej splatnosti musí byť v spotrebiteľskej zmluve vyjadrený tak, aby spotrebiteľovi v každom okamihu umožňoval bez ťažkostí a s istotou jednoznačne určiť dátum konečnej splatnosti úveru. Opisné stanovenie tejto náležitosti, tak ako je uvedené v zmluvných dojednaniach nepostačuje, nakoľko z takéhoto opisu spotrebiteľ nemá reálnu predstavu o termíne konečnej splatnosti poskytovaného úveru, a nie je možné ho jednoznačne identifikovať. Spotrebiteľ síce vie zistiť termín konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy, avšak až po predložení splátkového kalendára, ktorý sa môže v zmysle znenia zmluvných dojednaní meniť, čo vyplýva zo spojenia „posledný splátkový kalendár“. Taktiež súd v tejto súvislosti uvádza, že pokiaľ žalobca predložil žalovanému sám žiadosť o poskytnutie úveru je málo pravdepodobné, že hneď pri vyplnení žiadosti dostal od sprostredkovateľa aj splátkový kalendár, podľa ktorého by si mohol zistiť termín konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy. Splátkový kalendár mohol byť žalobcovi zaslaný najskôr po dopodpisovaní zmluvy zo strany žalovaného spolu s oznámením veriteľa a teda pri podpise žiadosti žalobca nevedel uvedené údaje určiť. Súd tu podporne poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k.17Co/151/2012, v zmysle ktorého sa vyžaduje časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov (týmto sú: dátum poskytnutia úveru spotrebiteľovi, splatnosť prvej splátky, frekvencia, výška a počet splátok). Je potom úlohou dodávateľa, aby uvedené vstupné údaje matematicko-logickými operáciami premietol do konkrétneho (jednotného) časového údaju, ktorý bude konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru predstavovať. Súd v zmysle uvedeného dospel k záveru, že zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti tak, ako to požaduje zákon. Súd sa taktiež priklonil k názoru žalobcu, podľa ktorého v zmluve je nesprávne vypočítaná RPMN, keď žalovaný mal vo výške RPMN zohľadniť aj službu odkladu splátok úveru. Dohoda o poskytovaní služby je súčasťou samotných zmlúv o revolvingovom úvere, preto nemožno uveriť tvrdeniu žalovaného, že dohoda bola žalobcom podpísaná osobitne a nebola podmienkou uzavretia zmluvy. Samotná služba, ktorá mala byť v zmysle dohody poskytovaná, t. j. odklad max. 3 splátok úveru, bola bežnou službou, ktorá bola súčasťou každej formulárovej zmluvy žalovaného a bola poskytovaná takmer s každým poskytnutým úverom. Za predpokladu, že išlo o spoplatnenú službu zo strany žalovaného, jej výška ovplyvňuje aj výšku RPMN. Ide o nekalú prax veriteľa, ktorou sa snaží zakryť skutočnú výšku RPMN v neprospech spotrebiteľa. Z daného dôvodu v zmluve podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) a písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch absentujú podstatné zložky t.j. doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti zmluvy ako aj termíny splátok, zároveň v zmluve je nesprávne uvedený údaj RPMN a preto sa zmluva podľa ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

Z dokazovania vyplynulo, že žalobcovi bola na základe zmluvy č. 8200066962 poskytnutá čiastka vo výške 1 001,83 €, a to dňa 12. 02. 2014, na uvedenú zmluvu uhradil sumu 2.890,39 €. Keďže žalovaný mal nárok len na vrátenie sumy, ktorá bola poukázaná žalobcovi na jeho účet, pričom prijatím vyššej čiastky sa bezdôvodne obohatil, žalovaný je povinný vrátiť rozdiel medzi zaplatenou čiastkou zo strany žalobcu a poskytnutou sumou zo strany žalovaného vo výške 1 888,56 € (2.890,39 € - 1 001,83 €). Rovnako na základe zmluvy č. 8200066963 bola žalobcovi poskytnutá čiastka vo výške 1 001,83 € a to dňa 12. 02. 2014, z ktorej uhradil sumu 2.953,39 €. Keďže žalovaný mal nárok len na vrátenie sumy, ktorá bola poukázaná žalobcovi na jeho účet, pričom prijatím vyššej sumy sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu, žalovaný je povinný vrátiť rozdiel medzi zaplatenou čiastkou zo strany žalobcu a poskytnutou

sumou zo strany žalovaného vo výške 1 951,56 € (2 953,39 € - 1 001,83 €) Celková suma, ktorú je povinný žalovaný vrátiť je 3 840,39 €. Pretože žalobca požadoval vrátenie bezdôvodného obohatenia len vo výške 3 400,33 €, súd priznal žalobcovi nárok len v požadovanej výške.(výrok II)

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, pričom dospel k záveru, že žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keďže bol v plnom rozsahu vo veci úspešný. Preukázateľne však žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, súd mu preto tento nárok na ani nepriznal (výrok III)“.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalovaný odvolal a v odvolaní uviedol, že proti II. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie podáva odvolanie, pretože súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil právne súvislosti a dôsledky existencie rozhodcovských rozsudkov na konanie o zaplatenie žalovanej sumy (3 400,33 €), pretože nesprávne posúdil otázku platnosti rozhodcovských zmlúv, a teda existenciu právoplatných rozhodcovských rozhodnutí, z ktorých vyplývajúca povinnosť nebola splnená, a teda žiadne bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vzniknúť nemohlo. Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, záviselo od vyriešenia otázky, že rozhodcovská/ké zmluva/vy predstavuje/jú neprijateľnú/né zmluvnú/né podmienku/ky, pretože ak začne rozhodcovské konanie dodávateľ, spotrebiteľ sa musí takto začatému rozhodcovskému konaniu podriaďiť. V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní uviedol, že rozhodcovské zmluvy majú byť v danom prípade podľa súdu prvej inštancie neplatné z toho dôvodu, že spotrebiteľ (žalobca) sa musí podriaďiť rozhodcovským rozsudkom, ktoré boli vydané v rozhodcovských konaniach iniciovaných žalovaným na základe rozhodcovských zmlúv, uzatvorených v súvislosti s predmetnými zmluvami o revolvingovom úvere. Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že súd prvej inštancie by predmetné rozhodcovské zmluvy „považoval za prijateľné“ len v tom prípade, ak by bol žalobcom spotrebiteľ, a teda on by určil, či podá žalobu na rozhodcovský alebo na všeobecný súd. V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní uviedol, že predmetné rozhodcovské konania sa začali na základe žalôb podaných žalovaným v zmysle rozhodcovských zmlúv uzavretých v súvislosti s predmetnými zmluvami o revolvingovom úvere. Rozhodcovské zmluvy boli v danom prípade uzavreté dňa 11. 02. 2014 podľa zákona č. 244/2002 Z. z. a okrem obligatórnych obsahových náležitostí vyžadovaných v zmysle vtedy platného a účinného zákona, obsahovali v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR aj poučenie o tom, čo je rozhodcovské konanie, čo znamená, aké sú jeho pravidlá, aké sú opravné prostriedky, apod. Takéto poučenie ako súčasť rozhodcovskej zmluvy žiadny zákon v tom čase nepredpisoval, žalovaný ho do predmetných rozhodcovských zmlúv včlenil s odkazom na vtedy sa vyvíjajúcu súdnu prax. Podstatným teda podľa žalovaného je teda to, či právna úprava v čase uzavretia predmetných rozhodcovských zmlúv a tiež v čase prebiehajúceho rozhodcovského konania umožňovala, aby rozhodcovské konanie bolo začaté aj na základe žaloby dodávateľa a či pre takéto podanie žaloby okrem rozhodcovskej zmluvy bol alebo nebol potrebný súhlas (či iná aktivita) žalovaného spotrebiteľa. Iba v prípade, ak by z právneho poriadku vyplývala v relevantnom čase takéto právna úprava, že podanie žaloby na rozhodcovskom súde je možné len zo strany spotrebiteľa alebo len v prípade osobitného súhlasu žalovaného spotrebiteľa, len vtedy by bolo možné podľa žalovaného posudzovať, či je tá - ktorá rozhodcovská zmluva platnou alebo neplatnou. V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní zdôraznil, že z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že požiadavky na platnosť a obsah právneho úkonu môže stanoviť len zákon. Rozhodcovská zmluva bola uzavretá dňa 10. 02. 2014. V tom čase bol účinný zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, ktorý upravoval náležitosti rozhodcovskej zmluvy, začatie rozhodcovského konania a jeho priebeh. Osobitne upravené boli ustanovenia týkajúce sa prípadov, keď je účastníkom rozhodcovského konania spotrebiteľ (napríklad § 33 ods. 2, § 40 ods. 1 písmeno j/) a ak je spotrebiteľ v pozícii žalovaného. Tieto ustanovenia boli zákonodarcom prijaté v rámci novelizácie uvedeného zákona, ktorá bola účinná od 01. 07. 2009, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 71/2009 Z. z. Podľa dôvodovej správy k uvedenému zákonu „Rozhodcovské konanie predstavuje alternatívu voči občianskemu súdному konaniu. Nepochybne predstavuje efektívny prostriedok vymožitelnosti práva. Pokiaľ však ide o spotrebiteľské vzťahy, niektoré prvky rozhodcovského konania sú neudržateľné z pohľadu záujmu spoločnosti na ochrane spotrebiteľa. Rozhodnutie bez pojednávania, doručovanie písomností len tým, že sa odošlú na adresu spotrebiteľa a obmedzená možnosť preskúmania rozhodcovského rozsudku súdom, odôvodňujú potrebu zmeny právnej úpravy v prospech spotrebiteľa. Najmä so zreteľom na judikatúru Európskeho súdneho dvora má predkladateľ záujem udržať rozhodcovské konanie aj vo vzťahu k spotrebiteľom, ale s posilnením prvkov určených na jeho ochranu tak, aby každý rozhodcovský rozsudok, ktorým sa nereflektovalo na ustanovenia určené na ochranu spotrebiteľa, mohol preskúmať súd“. V nadväznosti na uvedené

žalovaný v odvolaní uviedol, že zákon č. 244/2002 Z. z. teda neustanovil, že žalobu v rozhodcovskom konaní môže podať len spotrebiteľ, alebo že k podaniu žaloby dodávateľom sa vyžaduje ešte dodatočný súhlas spotrebiteľa; takáto právna úprava nebola zavedená ani zákonom č. 71/2009 Z. z., ktorý možno považovať za „pro - spotrebiteľskú“ novelu uvedeného zákona, z ktorej vyplynulo posilnenie prvkov ochrany spotrebiteľa (zavedenie osobitného dôvodu pre zrušenie rozhodcovského rozsudku, posilnenie zodpovednosti rozhodcovského súdu atď.). V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní uviedol, že dôležitým právnym predpisom, na ktorý sa odvoláva aj súd prvej inštancie, je Občiansky zákonník, ktorý v niekdajšom § 53 ods. 4, písmeno r) ustanovil: „Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní“. Z uvedeného ustanovenia teda podľa žalovaného vyplývalo, že ustanovenia, ktoré nevyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, nie sú neprijateľné. Takýto výklad podporuje priamo aj dôvodová správa k danému ustanoveniu, ktorá uvádza: „Cieľom tejto úpravy je umožniť spotrebiteľom rozhodnúť sa, kde uplatnia svoje práva. Ak by niektoré z ustanovení rozhodcovskej doložky zakladalo výlučne právomoc rozhodovať spor iba v rozhodcovskom konaní, navrhovaná úprava považuje také ustanovenie za neprijateľné, čo však nemá za dôsledok zrušenie platnosti celej rozhodcovskej doložky. Spotrebiteľovi, ako aj dodávateľovi ostáva možnosť riešiť spor v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky v rozhodcovskom konaní, ale spotrebiteľ môže svoje práva voči dodávateľovi uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky, ale ak sa tak rozhodne, aj v občianskoprávnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle navrhovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú“. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka bolo začlenené do Občianskeho zákonníka zákonom č. 568/2007 Z. z., pričom zákonodarca uvedenou právnou úpravou teda vyjadril, že nezakazuje rozhodcovské konanie pre oblasť spotrebiteľských právnych vzťahov, neobmedzuje ho len na prípady podania žaloby spotrebiteľom ako žalobcom a ani nevyžaduje, aby spotrebiteľ dával pri podaní žaloby dodávateľom osobitný súhlas v súvislosti so začatím rozhodcovského konania. V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní uviedol, že zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov bol prijatý ako samostatná, ucelená a modernejšia právna úprava, ktorá zohľadňuje osobitosti spotrebiteľského rozhodcovského konania, zavádza nové prvky pre takéto rozhodcovské konanie (okrem iného požiadavky na priebeh rozhodcovského konania s dôrazom na ochranu spotrebiteľa, požiadavkami na spôsobilosť rozhodcov a na osobitné postavenie stálych rozhodcovských súdov) a odčlenila spotrebiteľskú arbitráž od všeobecnej, komerčnej arbitráže (upravenej naďalej v zákone č. 244/2002 Z. z.). Podstatné pre odvolanie a konanie o ňom je však podľa žalovaného to, že ani táto nová právna úprava nezakazuje, aby rozhodcovské konanie začal dodávateľ a ani nevyžaduje, aby spotrebiteľ dával osobitný súhlas na podanie žaloby dodávateľom. Zákonná úprava teda predpokladá, že konanie bude začaté aj na základe žaloby dodávateľa. Pre podanie žaloby alebo pre začatie konania okrem uzavretia rozhodcovskej zmluvy nevyžaduje uvedený zákon žiadne osobitné súhlasy spotrebiteľa a ani neurčuje, že len spotrebiteľ môže podať žalobu na rozhodcovskom súde. Právna úprava v zákone č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní výslovne počíta s tým, že rozhodcovské konanie voči spotrebiteľovi začne aj na základe žaloby dodávateľa (§ 25 ods. 3 uvedeného zákona). V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní uviedol, že podľa jeho názoru je namieste konštatovať, že zákonodarca pri tvorbe a prijatí zákona č. 335/2014 Z. z. výslovne potvrdil v zákone možnosť začatia spotrebiteľského rozhodcovského konania voči spotrebiteľovi. To podľa žalovaného znamená, že rozhodcovská zmluva nemôže byť neplatnou len preto, že konanie môže začať aj dodávateľ. Na základe zákona č. 335/2014 Z. z. je možné začať rozhodcovské konanie proti spotrebiteľovi aj na základe rozhodcovskej zmluvy uzavretej pred účinnosťou daného zákona (§ 73 ods. 4). Žiadny zákon Slovenskej republiky účinný od uzavretia predmetných rozhodcovských zmlúv nezaviedol takú právnu úpravu, podľa ktorej by rozhodcovské konanie mohlo začať len na základe žaloby podanej spotrebiteľom alebo by sa v prípade žaloby podanej dodávateľom vyžadoval osobitný, dodatočný súhlas spotrebiteľa (nad rámec uzavretej rozhodcovskej zmluvy). Ak teda súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že podanie žaloby dodávateľom núti spotrebiteľa k rozhodcovskému konaniu, potom takýto záver súdu prvej inštancie nemá podľa žalovaného oporu v právnom poriadku a nepripúšťa vlastne žiadnu rozhodcovskú zmluvu. Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že z rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie zaoberal obsahom predmetných rozhodcovských zmlúv, najmä s ustanovením článku 2 alebo článku 7 týchto zmlúv, ktoré „výslovne hovoria o tom, že k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy nemusí ani dôjsť alebo že spotrebiteľ môže od nej odstúpiť v lehote 14 dní od jej uzavretia“. V nadväznosti na uvedené poukázal žalovaný v odvolaní na čl. 2 predmetných rozhodcovských zmlúv, kde sa uvádza že: „Veriteľ vyhlasuje, že uzatvorenie tejto rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a

vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere medzi veriteľom a dlžníkom. Dlžník nie je povinný prijať návrh tejto rozhodcovskej zmluvy zo strany veriteľa, pričom vyhlasuje, že o tejto skutočnosti bol zo strany veriteľa jasne a zrozumiteľne informovaný“ s tým, že uzavretie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzavretia zmluvy o úvere a teda ich uzavretie znamená, čo je ich dôsledkom a rovnako aj informáciu o možnosti od nich odstúpiť. Pokiaľ súd prvej inštancie poukazuje na dôvod neprijateľnosti predmetných rozhodcovských zmlúv daný tým, že pokiaľ veriteľ uplatní ako prvý svoje nároky v rozhodcovskom konaní, spotrebiteľ sa v dôsledku toho musí podriať rozhodcovskému konaniu, potom podľa názoru žalovaného ide o nepresné a po právnej stránke nesprávne právne posúdenie, pretože v zmysle takto prijatého záveru by dodávateľ nikdy nemohol začať ako prvý rozhodcovské konanie. Názor súdu prvej inštancie je preto podľa žalovaného nesprávny, a to z dvoch základných dôvodov: a) súd prvej inštancie neprijateľnosť predmetných rozhodcovských zmlúv hodnotil z hľadiska skutočnosti, ktorá môže nastať až po ich uzavretí - momentom podania žaloby na rozhodcovský súd. Keďže neprijateľnosť zmluvnej podmienky znamená jej absolútnu neplatnosť, je podľa žalovaného neprípustné, aby dôvod tejto neplatnosti nastal v spojení s okolnosťou, ktorá je v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy neistá (nemusí nastať). Začatie rozhodcovského konania objektívne nemôže byť dôvodom neplatnosti a neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy. Právna úprava obsiahnutá v zákone č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní výslovne počíta s tým, že rozhodcovské konanie voči spotrebiteľovi začne aj na základe žaloby dodávateľa (§ 25 ods. 3 uvedeného zákona), preto je podľa žalovaného neopodstatnené, aby zákonodarca pri tvorbe a prijatí zákona výslovne v zákone reguloval možnosť začatia spotrebiteľského rozhodcovského konania voči spotrebiteľovi, hoci podľa súdu prvej inštancie by taký postup mal byť neprípustný, b) súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní absolútne neprihliadal podľa žalovaného na zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, na základe ktorého boli predmetné rozhodcovské konania vykonané, pretože argumenty súdu prvej inštancie, pre ktoré by mali byť predmetné rozhodcovské zmluvy neplatnými a neprijateľnými zmluvnými podmienkami sú postavené na záveroch, ktoré odporujú uvedenému zákonu.

2.1 Okrem vyššie uvedenej odvolacej argumentácie, týkajúcej sa predmetných rozhodcovských zmlúv, žalovaný v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil otázku vzniku bezdôvodného obohatenia zodpovedajúceho žalovanej sume. Podľa odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku nedošlo k uzavretiu predmetných zmlúv o revolvingovom úvere v písomnej forme, čo súd prvej inštancie odôvodnil rozdielnosťou údajov uvedených v návrhoch zmlúv a v ich prijatí, a to v časti údaju o RPMN. Z obsahu odvolaním napadnutého rozsudku nevyplýva, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru o tom, že RPMN je možné dohodnúť. Podľa odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie sa ani nezaoberal tým, ako sa RPMN určuje, že je výsledkom aplikácie konkrétnych údajov do matematického vzorca a teda že výsledný údaj o RPMN je určený týmto výpočtom. Úvaha súdu prvej inštancie o tom, že kvôli RPMN nedošlo k uzavretiu predmetných zmlúv o revolvingovom úvere v písomnej forme je podľa žalovaného mylnou, pretože žalobca žiadny údaj o RPMN nenavrhol. V bode 5 žiadosti o poskytnutie úveru je uvedený údaj: predpokladaná RPMN, ktorý však nie je návrhom RPMN, pretože žalobca v čase podania žiadosti o poskytnutie úveru nebol objektívne spôsobilý RPMN ani vypočítať, nakoľko ak je pre výpočet RPMN potrebné poznať dátum vyplatenia úveru a časové rozpätie medzi vyplatením úveru a splatnosťou tej - ktorej splátky úveru, „tak žiadny údaj o RPMN nemohol žalobca navrhovať, preto sa v predmetných zmluvách o revolvingovom úvere uvádza ako údaj o RPMN predpokladaná RPMN, ktorá vyjadruje predpoklad, že úver je schválený v deň podania žiadosti a súčasne, že táto predpokladaná hodnota RPMN neprevyšuje tú, ktorá bude vypočítaná na základe údajov o schválenom úvere. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je ďalej podľa žalovaného nepreskúmateľné, z akého dôvodu súd prvej inštancie v otázke určovania RPMN nepostupoval v zmysle relevantného právneho predpisu (na ktorý sa na inom mieste odôvodnenia rozsudku ale odvoláva - vid' bod 34. odôvodnenia). Takýto postup súdu prvej inštancie sa podľa žalovaného javí ako nevyvážený a selektívny, kedy rozhodnutie súdu prvej inštancie nezohľadňuje právny predpis ako celok. To, že RPMN sa dohodnúť objektívne nedá, vyplýva v prvom rade z právnej úpravy upravujúcej spôsob určenia tohto údaju, pričom aj súdna prax dospela podľa žalovaného k obdobnému záveru. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov existujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom, ale aj spôsobom jeho určenia vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ak by žalovaný neurčil údaj o RPMN schváleného úveru postupom podľa zákona č. 129/2010 Z. z., teda by tento údaj neurčil výpočtom podľa

vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s predpokladanou RPMN uvedenou v bode 5 návrhu každej zmluvy, potom by podľa žalovaného porušil zákon č. 129/2010 Z. z. Porušenie zákona č. 129/2010 Z. z. by podľa žalovaného vyplývalo práve z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údajne navrhol žalobca v oboch zmluvných vzťahoch, pretože v takom prípade by takto určená RPMN nebola vypočítanou podľa zákona č. 129/2010 Z. z.. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nie je podľa žalovaného zrejme ani to, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. V nadväznosti na uvedené žalovaný v odvolaní zdôraznil, že „samotný zákon č. 129/2010 Z. z. v § 11 ods. 1 písm. c) uvádza, že nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa v zmluve spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru“. Zákon č. 129/2010 Z. z. teda aj na tomto mieste vychádza podľa žalovaného z určenia RPMN spôsobom stanoveným v zákone č. 129/2010 Z. z. a nie z toho, že pôjde o dohodnutý údaj. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie podľa názoru žalovaného nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov. Podľa súdu prvej inštancie v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8200066962 a č.8200066963 nie je dojednané, kedy nastane konečná splatnosť úveru. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že v predmetných zmluvách o revolvingovom úvere nebola dohodnutá a uvedená konečná splatnosť úveru. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že ide o bezúročný úver. Podľa žalovaného však ide o nesprávny záver súdu prvej inštancie, a to z nasledovných dôvodov: v zmysle výkladu Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 bráni úijné právo takému výkladu vnútroštátneho práva, v zmysle ktorého je bezúročnosť úveru možné spájať s náležitosťou, ktorú úijné právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmluvy. Údaj o konečnej splatnosti úveru predmetné zmluvy o revolvingovom úvere podľa žalovaného obsahujú, a hoci na túto skutočnosť vo svojom vyjadrení k žalobe poukázal, súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol len všeobecné a šablónovité vyjadrenie bez toho, aby sa s argumentmi žalovaného vôbec zaoberal. V uvedenej súvislosti žalovaný v odvolaní uviedol, že súdna prax ohľadne uvádzania konečnej splatnosti úveru nie je jednotná, preto je neprípustné, aby nejednoznačný a sporný výklad zákona bol na ťarchu sporovej strany, v tomto prípade žalovaného. Zmena zákona č. 129/2010 Z. z., ktorá je účinná od 01. 05. 2018 a bola prijatá z dôvodu odstránenia nepresností implementácie smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES potvrdzuje podľa žalovaného tú skutočnosť, že s konečnou splatnosťou úveru nie je možné spájať žiadny následok. Ak by tento údaj a jeho uvádzanie v zmluve malo byť súčasťou ochrany spotrebiteľa, potom jeho vypustenie z ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 01. 05. 2018 je vlastne popretím takéhoto cieľa. Súdny dvor EÚ v rozsudku vydanom vo veci C - 42/15 Home Credit Slovakia, a. s./Klára Biróová vymedzil dve podstatné skutočnosti, a to že s inou obsahovou náležitosťou, akou je obsahová náležitosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES nie je možné spájať záver o bezúročnosti úveru, pretože takúto inú obsahovú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie je možné do vnútroštátnej právnej úpravy ani uviesť. Druhou skutočnosťou je, že bezúročnosť úveru je možné spájať len s absenciou takej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá spochybňuje možnosť posúdiť rozsah záväzku spotrebiteľa (čo termín konečnej splatnosti úveru nie je, pretože ten žiadny rozsah záväzku nedefinuje). Rozsah záväzku spotrebiteľa vymedzuje počet a výška splátky úveru, celková čiastka na splatenie a RPMN. Obsahovú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere označenú ako "konečná splatnosť úveru" úijné právo nepozná, čo napokon viedlo podľa žalovaného k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z. z., pričom požiadavka na túto obsahovú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola práve z dôvodu dodržiavania úijného práva z uvedeného zákona vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z. z., ktorej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov uvedených v rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Biróová, v nadväznosti na ktoré upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak by teda konečná splatnosť úveru mala byť takou obsahovou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá zabezpečuje ochranu spotrebiteľa, potom podľa žalovaného nedáva zmysel vyššie uvedená zmena zákona č. 129/2010 Z. z. a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere bolo zo zákonnej úpravy zákona č. 129/2010 Z. z. vypustené, potom pri aplikácii znenia uvedeného zákona do spomenutej novely je podľa žalovaného potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere to podľa žalovaného znamená, že s týmto údajom nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti úveru, pretože členský štát EÚ takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti úveru nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku

spotrebiteľa. V nadväznosti na uvedené poukázal žalovaný v odvolaní na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, ďalej na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01), body 115 a 116 odôvodnenia a uviedol, že požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva vyplýva zo systému zmluvy, ktorá umožňuje vnútroštátnemu právu, aby v rámci svojej právomoci zabezpečil plnú účinnosť práva Spoločenstva. Táto zásada výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva, formulovaná v práve Spoločenstva sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice do vnútroštátnej právnej úpravy, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici. Súdny dvor EÚ vymedzil hranicu povinnosti eurokonformného výkladu ako hranicu contra legem. ňou určil, kedy nepriamy účinok smernice neprichádza do úvahy. Je však podľa žalovaného dôležité uviesť, že contra legem nie je totožné s contra verba legis. Výklad contra verba legis je prístup, ktorý v rámci možných výkladových metód hľadá a prijíma taký výklad, ktorý umožňuje uplatnenie nepriameho účinku smernice pri zachovaní účelu zákona, pričom slová zákona ustupujú do úzadia. Napokon, tento výkladový postup je vlastný aj vnútroštátnemu právu a samotný Ústavný súd SR ho pozná a pripúšťa. Výklad contra legem predstavuje popretie účelu zákona. V závere odvolania žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým záverom a vec nesprávne právne posúdil aj po právnej stránke. Záver o bezúčelnosti úveru odporuje vykonanému dokazovaniu a relevantným ustanoveniam právneho poriadku. Navrhoval, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietal a aby žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania a trovy právneho zastúpenia, ktoré mu vznikli v konaní pred súdom prvej inštancie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania v celkovej výške 169,12 € vrátane DPH.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalobca ako spotrebiteľ nemal možnosť žiadnym spôsobom sa brániť voči rozhodcovskému konaniu, nakoľko rozhodcovský súd spotrebiteľa nevyzval na poskytnutie žalobnej odpovede tak, ako to predpokladá Zákon o rozhodcovskom spotrebiteľskom konaní, na ktorý sa žalovaný odvolával vo svojom odvolaní. Rozhodcovský súd odvodil svoju právomoc z rozhodcovskej zmluvy, podľa ktorej sa zmluvné strany dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z uzavretej zmluvy vrátane sporov o jej platnosť alebo zrušenie, budú riešené pred rozhodcovským súdom. Rozhodcovská zmluva, ktorá mala založiť legitimitu pre rozhodovanie rozhodcovského súdu, znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu všeobecným súdom. Už túto skutočnosť je potrebné podľa žalobcu považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to v neprospech spotrebiteľa. Dodávateľ v nej dokonca uviedol konkrétny rozhodcovský súd, ktorý by spory rozhodoval. Rozhodcovská zmluva je neprijateľná zmluvná podmienka, pretože nebola so spotrebiteľom osobitne vyjednaná a núti spotrebiteľa v určitých prípadoch neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Neprijateľná zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto rozhodcovskej zmluvy odporuje dobrým mravom. Stály rozhodcovský súd Victoria Arbiter je právnická osoba, ktorej je daná právomoc rozhodovať o právach, povinnostiach a oprávnených záujmoch spotrebiteľov. Rozhodovanie v rozhodcovskom konaní v značnom rozsahu spôsobuje nerovnosť v právach a v povinnostiach zmluvných strán, nakoľko tu neprichádza do úvahy súdna kontrola spotrebiteľskej zmluvy ex officio. Keby tu možnosť tejto kontroly bola, nebolo by možné, aby na základe údajného dokazovania dospel rozhodca k záveru, že zmluva o revolvingovom úvere obsahuje všetky zákonom vyžadované obsahové náležitosti. Súd prvej inštancie správne posúdil, že rozhodcovská zmluva je dojednaná neplatne, nakoľko nebola dojednaná individuálne. Ak je zmluvnou stranou spotrebiteľ, tento musí rozhodcovskú zmluvu uzavrieť s výslovným súhlasom (nie konkludentne), inak je rozhodcovská zmluva neplatná (§ 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ ide o skutkové tvrdenia žalovaného o RPMN, žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že v predmetných zmluvách o revolvingovom úvere je nesprávne RPMN 69,49 %, nakoľko pri schválenej výške úveru 1 170 €, odplate veriteľa za možnosť odkladu splátky úveru vo výške 168,17 € a mesačnej splátky úveru vo výške 62,69 € vychádza RPMN vo výške 92,91 %. RPMN udáva percentuálny podiel z dlžnej sumy, ktorú musí dlžník zaplatiť za obdobie jedného roka. Vyjadruje skutočnú cenu požičaných peňazí v percentách za rok. Okrem úroku sú to aj poplatky za uzatvorenie zmluvy, za správu úveru, za vedenie účtu a za prevod peňažných prostriedkov alebo poistenie schopnosti splácať úver. Žalovaný svoje tvrdenia opiera okrem iného aj o oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8200066962, resp. č. 8200066963. Je pravdou, že predmetné oznámenie bolo žalobcovi doručené, avšak až deň po podpise zmluvy, t. j. 11. 02. 2014 a v tento deň mu bol zaslaný aj splátkový kalendár, to znamená, že tieto údaje v predmetných dvoch dokumentoch nie sú individuálne vyjednané, nie sú oboma zmluvnými stranami

podpísané, nakoľko v nich absentuje podpis žalobcu. V zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, uvedenie RPMN v zmluve je podstatnou obsahovou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej neuvedenie je sankcionované tým, že úver na základe takejto zmluvy poskytnutý je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Je teda podľa žalobcu zrejmé, že v prípade, ak zo strany adresáta návrhu na uzavretie zmluvy dôjde k zmene RPMN, dochádza tým k zmene podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a takúto odpoveď je teda potrebné považovať za nový návrh na uzavretie zmluvy. Je teda podľa žalobcu ďalej zrejmé, že preto, aby došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere s takouto novou RPMN, je potrebné túto odpoveď chápať ako nový návrh na uzavretie zmluvy, ktorý musí byť opätovne prijatý pôvodným navrhovateľom uzavretia zmluvy, teda dlžníkom. V uvedenom prípade k tomu nedošlo, preto treba mať za to, že k platnému dojednaniu RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere nedošlo. Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú predmetom tohto konania, sú teda bez úrokov a bez poplatkov. V nadväznosti na uvedené žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, má za to, že tento údaj má byť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedený jednoznačne, teda uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, pričom pokiaľ to má tento údaj vyplývať zo Všeobecných obchodných podmienok, tak k tomu aj okresný súd uviedol, že obchodné podmienky majú iba bližšie špecifikovať a vysvetľovať údaje, ktoré sú uvedené v zmluve a všetky zákonné náležitosti musí obsahovať samotná zmluva. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného ďalej uviedol, že má za to, že sú splnené zákonné podmienky a predpoklady na vydanie bezdôvodného obohatenia zaplatením žalovanej sumy, aj z toho dôvodu, že žalovaný uzatváral predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere za použitia nekalých obchodných praktík, a to s poukazom na § 7 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. V závere vyjadrenia k odvolaniu žalovaného žalobca navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Na obsah vyjadrenia žalobcu k odvolaniu žalovaného reagoval žalovaný v písomnom podaní zo dňa 18. 07. 2019, kde uviedol, že popiera tvrdenia žalobcu o neprijateľnosti predmetných rozhodcovských zmlúv, t. j. tvrdenia, v ktorých žalobca deklaruje, že rozhodnutie vydané rozhodcovským súdom spôsobuje nerovnosť v právach a v povinnostiach zmluvných strán, či tvrdenia o tom, že predmetné rozhodcovské zmluvy neboli individuálne dojednané a priečia sa dobrým mravom. V uvedenej súvislosti žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zdôraznil, že rozhodcovské zmluvy sú v danom prípade samostatnými právnymi úkonmi, ktorých existencia nebola podmienkou uzavretia predmetných úverových zmlúv. Ide o samostatné zmluvy a listiny, ktoré nie je súčasťou iných štandardných zmlúv, a ktoré vznikli nezávisle od uzatvorenia predmetných zmlúv o revolvingovom úvere. V konaní neboli preukázané a ani z podaného vyjadrenia žalobcu nevyplývajú žiadne tvrdenia žalobcu, ktoré by konkrétne preukazovali také skutočnosti, ktoré vedú k pochybnostiam o platnosti rozhodcovských zmlúv. Zdôraznil, že v civilnom procese je vylúčené, aby závery súdu boli prijaté na základe toho, čo v konaní nebolo preukázané, čo nemá oporu v dokazovaní a je len určitým spôsobom rozšíreného prístupu. Uviedol, že v podanom odvolaní poukázal na relevantnú právnu úpravu, ktorej výklad a aplikácia popiera závery súdu prvej inštancie. Žalobca podľa žalovaného vo svojom vyjadrení k odvolaniu nič také, čím by spochybnil odvolanie žalovaného, neuviedol. Súd prvej inštancie sa s otázkou RPMN zaoberal z úplne iného pohľadu, ako uvádza žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu. V závere vyjadrenia k vyjadreniu žalobcu žalovaný navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, ako to navrhol v petite odvolania.

5. Žalobca v reakcii na vyššie uvedené vyjadrenie žalovaného uviedol, že sa v plnej miere opiera o svoje doterajšie vyjadrenia a o skutkové tvrdenia, ktoré podal v priebehu konania pred súdom prvej inštancie a opakovane navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379 a ust. § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 ako vecne správny potvrdil.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích námietok žalovaného, ktorý v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že

rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

8. Podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

9. Podľa ustanovenia § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka, prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len "návrh"), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

10. Podľa ustanovenia § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka, včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodíť jej súhlas, je prijatím návrhu.

11. Podľa ustanovenia § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

12. Podľa ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde.

13. Podľa ustanovenia § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

14. Podľa ustanovenia § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

15. Podľa ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

16. Podľa ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

17. Podľa ust. § 456, veta prvá Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na koho úkor sa získal.

18. Po prejednaní odvolania žalovaného odvolací súd uvádza, že z obsahu odvolania žalovaného vyplýva, že žalovaný v odvolaní namietal dva zásadné závery súdu prvej inštancie: a) záver súdu prvej inštancie o tom, že Rozhodcovské zmluvy č. 8200066962 zo dňa 11. 02. 2014 a č. 8200066963 zo dňa 11. 02. 2014, uzatvorené medzi žalobcom a žalovaným v súvislosti so Zmluvami o revolvingovom úvere č. 8200066962 zo dňa 11. 02. 2014 a č. 8200066963 zo dňa 11. 02. 2014 sú neprijateľné, a teda aj neplatné zmluvné podmienky, preto rozhodcovské rozsudky sp. zn. RK-PC-240/15-MK zo dňa 18. 04. 2016 a sp. zn. RK-PC-2041-MK zo dňa 18. 04. 2016, na ich základe vydané, netvorí pre toto konanie prekážku právoplatne rozsúdenej veci (res iudicata), b) záver súdu prvej inštancie o tom, že úvery poskytnuté žalovaným žalobcovi na základe Zmlúv o revolvingovom úvere č. 8200066962 zo dňa 11. 02. 2014 a č. 8200066963 zo dňa 11. 02. 2014 sú bezúročné a bez poplatkov, a teda pokiaľ žalobca uhradil žalovanému titulom predmetných zmlúv o revolvingovom úvere o sumu 3 400, 33 € viac ako mal na istinách úveru, tak vzniklo na strane žalovaného na úkor žalobcu v uvedenej sume bezdôvodné obohatenie, ktoré je zaplatením žalovanej sumy povinný žalovaný vydať žalobcovi.

19. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa záveru súdu prvej inštancie o tom, že rozhodcovské rozsudky sp. zn. RK-PC-2040/15-MK a sp. zn. RK-PC-2041/15-MK, vydané dňa 18. 04. 2016 Stálym rozhodcovským súdom Victoria Arbiter so sídlom v Žiline netvorí pre toto konanie prekážku právoplatne rozsúdenej veci, pretože rozhodcovské zmluvy, uzavreté dňa 11. 02. 2014 ku Zmluvám o revolvingovom úvere č. 8200066962 a č. 8200066963 zo dňa 11. 02. 2014, od ktorých rozhodcovský súd odvodil právomoc konať a rozhodnúť sú neprijateľné a v nadväznosti na to neplatné zmluvné podmienky, odvolací súd uvádza, že sa v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa posúdenia predmetných rozhodcovských zmlúv uzavretých k predmetným zmluvám o revolvingovom úvere (odsek 21 odôvodnenia) a na doplnenie, či podčiarknutie správnosti záverov súdu prvej inštancie poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 MCdo 9/2021 zo dňa 16. januára 2013, kde najvyšší súd uvádza: „rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Predpokladom pre záver, že nejde o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku je teda stav, ak zmluvné podmienky v rozhodcovskej zmluve boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad. Súd v napadnutom rozhodnutí správne predmetnú rozhodcovskú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu formulárovú, nachádzajúcu sa na vopred pripravenej samostatnej listine a podpísanú oboma zmluvnými stranami. Z týchto skutočností jednoznačne nevyplýva, že ide o samostatnú zmluvu. Je nesporné, že predmetnú zmluvu podpísal spotrebiteľ spolu so zmluvou o úvere v ten istý deň ako viaceru spolu súvisiacich dokumentov, pričom uvedenie rozhodcovskej zmluvy na samostatný papier malo za účel obchádzanie zákonnej úpravy ochrany spotrebiteľa a nie individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky. Napriek tomu, že rozhodcovská doložka je uvedená na samostatnom tlačive ako rozhodcovská zmluva, ide len o zmluvné dojednanie tvoriace súčasť úverovej zmluvy, ktorá má formulárový charakter, a ktorej obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, preto ju v zmysle ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno považovať za individuálne dojednanú. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že rozhodcovská zmluva bola medzi účastníkmi dojednaná individuálne spočívalo na strane dodávateľa, ktorý súdu nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie opaku, preto súd dospel k správne záveru, že rozhodcovská zmluva nebola dojednaná individuálne. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že vo formulári rozhodcovskej zmluvy je uvedené, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere, nakoľko uvedené nie je dostatočným dôkazom, že tomu tak reálne aj bolo.“ Z uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR je zrejmé, že ani to, že rozhodcovská doložka je uzavretá ako samostatná zmluva ešte neznamená, že bola individuálne dojednaná a že nemôže byť považovaná z dôvodov ju charakterizujúcich ako neprijateľná, a teda neplatná zmluvná podmienka.

20. Po prejednaní odvolania žalovaného odvolací súd ďalej uvádza, že aj keď sa možno stotožniť s argumentáciou žalovaného uvedenou v odvolaní pokiaľ ide o vývoj judikatúry a právnej úpravy vo vzťahu k tej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá sa týka údaju o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktorý vývoj judikatúry a právnej úpravy bol podmienený rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 Home Credit Slovakia, a. s./Klára Biróová, argumentáciu žalovaného, uvedenú v jeho odvolaní, týkajúcu sa RPMN ako obligatórnej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nepovažuje odvolací súd za natoľko presvedčivú, aby bola spôsobilá zvrátiť správnosť záverov súdu prvej inštancie. Vo vzťahu k samotnému kontraktnému procesu, vedúcemu k vzniku predmetných zmlúv o revolvingovom úvere s absenciou písomnej formy, ktorá skutočnosť založila v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu 11. 02. 2014 bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov na ich základe žalobcovi žalovaným poskytnutých a v nadväznosti na to založila na úkor žalobcu vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, zodpovedajúceho sume, o ktorú nad rámec istiny poskytnutých revolvingových úverov uhradil žalobca žalovanému viac ako mal, odvolací súd dospel zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že bod 5 Žiadostí o poskytnutie revolvingového úveru/Zmlúv o revolvingovom úvere č. 8200066962 a č. 8200066963 zo dňa 10. 02. 2014 (ďalej aj len „žiadost/zmluva“) je možné považovať za návrh na uzavretie zmluvy (zo strany žiadateľa o úver); bod 6 žiadosti/zmluvy by v prípade absolútneho

stotožnenia sa žalovaného s údajmi uvádzanými v bode 5 žiadosti/zmluvy bolo možné považovať za akceptáciu uvedeného návrhu na uzavretie zmluvy. V uvedenej súvislosti poukazuje odvolací súd na ust. § 44 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, podľa znenia ktorého je zmluva uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Na to, aby bolo možné konštatovať vznik zmluvy je potrebné, aby boli splnené dva predpoklady, ktorými je existencia dvoch jednostranných právnych úkonov, ktoré keď sa stretnú a prejavy vôle v nich vyjadrené sa vzájomne kryjú, spôsobia vznik zmluvy. Ak však konsenzus pri podstatných znakoch zmluvy chýba, zmluva nevznikne. Jeden účastník zmluvného vzťahu nemôže druhému účastníkovi jednostranne „vnútiť“ povinnosť alebo právo, preto zmluva vznikne len bezvýhradným prijatím návrhu. Aby mal „navrhovateľ“ zmluvy istotu, či zmluva vznikla a s akým obsahom, zákon kladie na prijatie návrhu podmienku jeho bezvýhradnosti. Vyvodiť ju možno z ust. § 44 ods. ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka, ktoré transformuje prijatie návrhu, ktorý obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny na odmietnutie návrhu a zároveň ho konštituuje za nový návrh. Zo samotných tlačív „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“ vyplýva, že žiadateľom (žalobcom) bol uvedený dokumenty podpísané dňa 10. 02. 2014 a žalovaným dňa 11. 02. 2014, t. j. jednotlivé prejavy vôle zmluvných strán na podstatných obsahových náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú učinené s časovým odstupom, čo znamená, že boli podpísané zmluvnými stranami v rôzne dni a zároveň sa návrhy zmlúv (offerty) zo dňa 10. 02. 2014 odlišujú v údajoch o RPMN od jednostranných úkonov budúceho veriteľa zo dňa 11. 02. 2014, a teda žalovaným neboli návrhy zmlúv prijaté bez výhrad. Keďže prijatie návrhu zmluvy, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh, nemožno takýto prejav vôle veriteľa považovať za akceptáciu prejavu vôle (návrhu zmluvy) žiadateľa o úver ako budúceho dlžníka (v tomto prípade žalobu). V konaní nebola preukázaná akceptácia nových návrhov zmlúv o revolvingovom úvere (obsiahnutých v bode 6 žiadostí/zmlúv) žalobcom. Z uvedeného dôvodu možno konštatovať, že takéto zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemožno považovať za uzavreté v písomnej forme, nakoľko nebol naplnený mechanizmus ich uzatvárania v zmysle § 43 a § 44 Občianskeho zákonníka. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať v zmysle ust. § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu 11. 02. 2014 písomnú formu, v opačnom prípade je v zmysle ust. 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. úver na jej základe poskytnutý bezúročný a bez poplatkov. V danom prípade vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti písomná forma predmetných zmlúv o spotrebiteľskom revolvingovom úvere absentuje, a preto je správny záver súdu prvej inštancie o bezpoplatkovosti a bezúročnosti úverov poskytnutých žalobcovi žalovaným na ich základe. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného, že uvedený záver súdu prvej inštancie je nesprávny, pretože žiadny zákon nepredpokladá, že sa na RPMN majú zmluvné strany dohodnúť a súčasne, právna úprava obsiahnutá v zákone č. 129/2010 Z. z. upravuje presný postup určenia uvedeného údaju, ktorý postup vylučuje určenie RPMN dohodou zmluvných strán zmluvy o spotrebiteľskom úvere, odvolací súd uvádza, že údaj o RPMN je podstatnou obsahovou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá musí byť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená. To, že sa v zmysle úspešného kontraktáčného procesu vedúceho k písomnej zmluve o spotrebiteľskom úvere kladie dôraz na to, aby uvedený údaj (tak ako ktorýkoľvek iný zákonom č. 129/2010 Z. z. vyžadovaný údaj zmluvy o spotrebiteľskom úvere) bol v návrhu zmluvy a aj v jeho akceptácii rovnaký, neznamena, že záver súdu prvej inštancie a aj súdu odvolacieho, ktorý sa so záverom súdu prvej inštancie stotožnil, má byť interpretovaný tak, že výška tohto údaju má byť v rozpore so zákonom určená len dohodou zmluvných strán. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že medzi vyplnením údajov v tlačivách Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere žalobcom a žalovaným je v danom prípade rozdiel jeden deň, počas ktorého časového obdobia nemohlo dôjsť k takej zmene predpokladov na výpočet RPMN, aby tento údaj nemohol byť v návrhu zmluvy a aj v jeho akceptácii rovnaký, pričom je výrazným spôsobom spochybniteľné, aby žiadateľ o úver sám od seba (bez usmernenia žalovaného, ktorý nastavuje celý kontraktáčny proces) vyplnil v predmetných žiadostiach/ zmluvách o revolvingovom úvere údaj o RPMN práve v takej výške ako je tam uvedená. Neobstojí preto argument žalovaného, že pri podaní žiadosti o úver nie sú známe všetky čiastkové predpoklady pre výpočet RPMN, preto sa môže údaj o RPMN v návrhu zmluvy a v akceptácii návrhu zmluvy odchyľovať.

21. Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku, ktorým okresný uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3 400,33 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.) a v súvisiacom výroku o trovách konania (výrok III.) podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil; vo zvyšnej časti (výrok I.) zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcoví, ktorý bol v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, pretože mu preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

23. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).